

Rom 11, 24

24: For dersom du ble hogd av fra det oliventreet som av naturen er vilt, og i strid med naturen ble innpodet i et edelt oliventre, hvor mye mer skal da disse som er naturlige grener, bli innpodet i sitt eget oliventre?

Billedspråket i dette verset er enkelt og lettfattelig. Apostelen vil ha sagt: For deg som tidligere var hedning, men som nå tror, bør det være helt klart at Gud ikke bare er i stand til å omvende Israel på nytt - men at han også vil gjøre det. Det må da du skjønne, når han viste så stor en nåde mot deg - noe som en ennå mindre kunne vente, og som var ennå mer unaturlig. For du er jo bare en gren fra (sv.): "det av naturen vilda oljetrådet". Legg merke til det treffende bildet på hedenskapet - som også vokser som et vilt tre i skogen, uten det blir stelt eller tuktet! Du er "hogd av", skilt ut, tatt bort fra et slikt vilt oliventre og innpodet i et edelt oliventre, dvs. forenet med Guds sanne Israel, fått del i deres mange og herlige velsignelser ... i strid med naturen, dvs. at dere var "utenfor Israels medborgerskap og fremmede for løftets pakter" (Ef 2: 12). Du hadde ingen rett til denne velsignelsen, for du tilhørte ikke av naturen Israel.

Tenk så på at når du, som bare var en gren på et slikt vilt oliventre, likevel av bare nåde er blitt tatt opp i Kristi rike, - hvor mye mer skulle da ikke disse "som er naturlige grener" på det edle oliventreet, dvs. som er de troende patriarkenenes barn, de egentlige arvingene av alle de løftene som ble gitt til fedrene, "bli innpodet i sitt eget oliventre"? Skulle ikke disse også bli gjeninnsatt og få del i all den nåden de fra først av ble lovet, men som de nå har mistet på grunn av sin vantro? På grunn av sin pakt med dette folket er Gud på en spesiell måte alltid knyttet til dem. I sin guddommelige trofasthet "husker han sin pakt til evig tid" (Sal 105: 8, 111: 5). Men det talte vi mer utførlig om under v. 16.

Når en så ser på jødene og deres harde vantro, kan det nok synes temmelig usannsynlig at de en gang skal bli omvendt. Men ser vi på Herren vår Gud, hans løfter til dette folket og hans evige trofasthet, bør jo det at de skal bli omvendt, fortone seg mindre utrolig, enn budskapet om at de ville hedningene også skulle bli innpodet i Kristus. Særlig i den tiden det sistnevnte heller ikke var skjedd. At Gud på ny setter jødene inn i det som på en måte var deres arv fra fedrene, må vi ikke se på som noe mer uventet enn det han allerede har gjort da han kalte dem som var "syndere av hedningefolk" (Gal 2: 15) til å få del i de samme velsignelsene. Velsignelser som de ikke hadde noen som helst kunnskap om, og som ingen kunne tenke at de hadde noen sannsynlig rett til. Gjennom disse påminnelsene har nå apostelen bearbeidet og forberedt sinnene til den forutsigelse han nå helt konkret uttaler: